

Parastas în memoria Parintelui Gheorghe Calciu
Duminica, 22 noiembrie 2015, după Sfânta Liturghie la Biserica Ortodoxă Română "Sfânta Cruce"

Biografia Parintelui Gheorghe Calciu

Se naște în ziua de 23 noiembrie anul 1925, în localitatea Mahmudia din județul Tulcea, într-o familie cu 11 copii. În 1945 a absolvit Liceul „Principele Carol” din Tulcea și apoi s-a înscris la Facultatea de Medicină din București.

Intra pentru prima dată în atenția regimului comunist în 1948, pe când era student în anul II la medicină. Timp de 15 ani a trecut prin închisorile comuniste de la de la Jilava, Aiud și cutremurătoarea reeducare de la Pitești. Nu există cuvinte care să poată descrie suferințele îndurate în răstimpul de 16 ani cât a fost încarcerat. După cum el însuși spunea: "Citesc acum la cărțile despre Pitești [...] și orice s-ar scrie despre aceste lucruri este fad pentru noi, cei care am trecut pe acolo [...] încerc să explic ceea ce nu se poate explica, ceea ce nici nu trebuie explicat"

Este eliberat în urma amnistiei generale din 1964. Ieșind din închisoare, a pornit spre împlinirea promisiunii făcute lui Dumnezeu în anii de detenție: „Doamne, dacă mă scoți teafăr de aici, o să-ți slujesc Ție!”. A absolvit mai întâi cursurile Facultății de Filologie ale Universității din București. Urmează apoi, cu concursul Patriarhului Iustinian Marina și al Mitropolitului, pe atunci doar ieromonah, Antonie Plămădeală, cursurile Facultății de Teologie din București. În această perioadă predă limba franceză și Noul Testament la Seminarul Teologic din București, fiind unul dintre profesorii preferați ai elevilor teologi. Și aici însă s-a lovit de nedreptățile regimului totalitar, fiind împiedicat să-și susțină teza de doctorat, ale cărei cursuri le absolvise.

Evenimentele se precipită însă în 1977 când este demolată Biserica Enei din București, cu planul de a se construi în locul ei un restaurant. Fire puternică și nesupusă nedreptății, la un an după devastatorul cutremur de pământ din București, Părintele Gheorghe Calciu pornește la rândul său un cutremur, de data aceasta spiritual, care va zgudui din temelii mașinăria comunistă.

La data de 8 martie 1978, în miercuri din săptămâna brânzei, Părintele citește în Biserica Radu Vodă (București) "Întâiul cuvânt pentru tineri", primul dintr-o serie de șapte predici care vor strânge laolaltă tineri din toate mediile universitare. Seminaristi, studenți universitari și politehniști vor face neîncăpătoare biserica seminarului bucureștean. Autoritățile se revoltă și trec la represalii, înclinând biserica și pe seminaristi în dormitoare. Cu toate acestea Părintele continuă să predice de pe treptele bisericii în mijlocul unei mulțimi fremătătoare.

După al șaptelea cuvânt, Părintele este supus unei întregi campanii de intimidare care culminează cu arestarea sa în anul 1979. Până și biserica este forțată să se dezică de sfinția sa, caterisindu-l. Detenția sa abuzivă va declanșa un val de proteste în cadrul comunității române din exil. Personalități marcante ale vremii ca Margaret Thatcher, Ronald Reagan vor interveni în favoarea sa. Urmare a acestor presiuni internaționale, Părintele Calciu este eliberat după alți cinci ani de detenție, dar este silit să părăsească țara.

Forțat să-și părăsească propria țară, pentru libertatea căreia își vărsase sângele, se stabilește la Washington DC împreună cu preoteasa Adriana și fiul său Andrei. De pe continentul american continuă să susțină eforturile românilor din exil de a influența situația României. Un exemplu în acest sens este festivalul ROMFEST, al cărui inițiator și președinte a fost. Părintele Calciu devine o voce cunoscută la radio Vocea Americii și Europa Liberă, alimentând prin cuvintele sale speranțele de libertate ale celor de-acasă.

După 1990 Părintele Calciu a revenit de mai multe ori în România. Deși primele contacte cu România post-decembristă îi lasă un gust amar, după cum singur mărturisește, continuă să se întoarcă pe meleagurile strămoșești. În ultimii ani face chiar adevărate tururi de forță, predicând în toate colțurile țării atrăgând ca din totdeauna tinerii, atât de aproape de inima sa.

În acest răstimp continuă să păstorească cu dăruire credincioșii parohiei Sfânta Cruce din Washington DC. Editează lunar un buletin parohial distribuit în toate colțurile lumii. Continuă să scrie și să predice pentru Iisus Hristos și Evanghelie, să hrănească săracii, să ajute nevoiașii, să aibă mereu o vorbă bună pentru fiecare. Acoperă greșeli, vindecă răni, înlătură dezbinarea cu duhul lui Hristos. Viața sa întregă o dedică celorlalți.

Trece la cele vesnice pe 21 noiembrie 2006, iar trupul îi este adus în țară și îngropat la mănăstirea Petru Voda din județul Neamț, după cum și-a dorit.